Carte de Seară
Povestea Maestrul de Sabie

dan.ene
carte începută în 01.iulie.2010

ÎNTÂIA CARTE (vol.1)
A FI ÎNSEAMNĂ A NU AVEA

"POVESTEA MAESTRUL DE SABIE" e o carte eseu despre tot ce nu am apucat să spun în ăşti ani pentru că am fost mai mult preocupat să interpretez şi să comentez ceea ce alții au spus la un moment dat. A sosit şi pentru mine timpul eliberării de studiul înțelepților trecutului. Despre ce am să vă vorbesc de acum înainte? Ei bine, am să vă vorbesc despre ceea ce sunt. Restul am să las putinței voastre de a descoperi ceea ce sunteți.

a fi nu înseamnă a avea

Cu fiecare zi pe care o împlinesc, sunt atras din ce în ce mai mult de dorința de a nu mai spune nimic şi de a mă retrage în solitudinea antrenamentului. Acele momente de maximă serenitate interioară mă îndeamnă să exersez la nesfârşit o singură mişcare. Da, aceeaşi mişcare repetată la infinit. Cu siguranță, pentru un ochi neavizat, această cuprindere în frenezia unei simple mişcări poate să nu reprezinte mare lucru. Însă eu îți spun că înainte de a privi, priveşte-te, şi vei descoperi în lucrurile şi faptele cu care te înconjori, surprinzătoare nuanțe de puritate. Cu răbdare, de azi înainte voi contempla viu infinita expresie interioară nu ca un exercițiu al perfecțiunii şi desăvârşirii. Pentru mine, de acum înainte, mult mai important va fi studiul mişcării.

Răzvrătit, descătuşat de frică şi prejudecăți, mi-am propus să alung de la mine nevoia de a deveni un etalon, un model ori o cale. Acum, mai importantă e caligrafia mişcării şi modul cum pot ca dintr-o singură şi lungă linie, să depăşesc limita propriilor conflicte. Cu fiecare repetare, învaț că a fi nu înseamnă a avea, că odată cu fiecare gând şi mişcare câştigată, alte o mie trec în uitare. Da, a fi nu înseamnă a avea! În această mare de trecere şi transformare, în tot acest dramatism al mişcării, ceva pare să fi rămas constant în mine: atitudinea, aptitudinea şi viziunea cu care de fiecare dată mă loghez atât de uşor la un ceva infinit de frumos şi adânc.

Odată cu fiecare exersare a lungii linii a mişcării katanei, estompez contrariile şi mă apropii din ce în ce mai mult de originea mişcării. Originea - sursa mişcării, devine căutarea şi înțelegerea, elixirul ce cuprinde în poțiuni de viață, contradicțiile şi conflictele, sinteza şi armonia.

Mă las scris de o carte egoistă, de multe ori prea tehnică, pe care un bun prieten al meu în ale dialogului şi vieții, m-a îndemnat să o numesc ... „cartea mea”! Dacă-i pătrunzi textul şi dacă nu te vei arunca năvalnic în cuvinte, dacă vei lăsa să te cuprindă vraja lecturii şi nopții, cu siguranță vei descoperi că într-un final este şi „cartea ta”. Promit ca seară de seară să rostogolesc spre tine povețe-poveşti despre ... ***maestrul tău de sabie***.

clipa şi mintea

Maestrul de sabie se dedică în trup, minte şi suflet artei pe care o studiază. Pentru el, arta e mai presus de orice căutare şi nevoie. Ca orice maestru, îşi doreşte nespus de mult ca arta pe care o stăpâneşte să fie şi eficientă. Numai că singurul reper care măsoară eficiența în luptă e moartea, şi dacă mă gândesc bine oare câți dintre maeştrii zilelor de azi sunt dispuşi a sta limpezi ca apa unui lac de munte în fața morții? Pe parcursul vieții sale, maestrul de sabie poate fi surprins că există momente când nu-şi poate stăpâni arta la perfecțiune. Totuşi, ceea ce el poate cântări şi controla e CLIPA şi MINTEA. Un maestru de sabie care joacă impecabil aceste două reguli, e veritabilul maestru căutat şi dorit.

În viața fiecărui veritabil maestru de sabie, la un moment dat apare dorința din ce în ce mai mare şi copleşitoare, de a deveni un la fel de bun maestru în mult mai multe domenii. Maestrul spadasin este printre puținii oameni care descoperă că odată cu rafinarea artei pe care a pornit, arta lui nu este decât un crâmpei din ceva mult mai mare. În clipa când un maestru descoperă că mai important decât arta în sine este importanța artei, abia atunci acel om a descoperit esența artei. De asta mulți dintre discipolii marilor maeştri, au observat în dascălii lor munți de frământare, de multe ori paşi neînțeleşi şi şovăielnici. Dacă te grăbeşti să interpretezi parcursul unui maestru spadasin, sigur ai să-l judeci de cele mai multe ori a fi

nehotărât şi inconsecvent. Însă pentru acel maestru, intensitatea vieții se joacă la un alt nivel. Pentru el mica artă în sine nu mai e o căutare. Şi cu cât maestrul tău se va apropia de unicul reper al eficienței, MOARTEA, cu atât mai multe şi năvalnice preocupări vei vedea în profesorul tău. Poezia, lectura, pasiunea dialogului, călătoria şi multe altele vor masca adânca artă a maestrului tău, aparent făcându-i vulnerabilă arta predării.

Un luptător ce țintește desăvârşirea, continuu este mişcat de nevoie de a fuziona cu din ce în ce mai multe priceperi şi învățături străine lui. Aparenta lui nestatornicie într-o anume artă, nu este decât reperul că acel maestru a ajuns la nevoia de a se contopi cu cât mai multă învățătură, necesară maestrului în a-şi forma imaginea globală asupra ființei sale. Această învățătură este trebuincioasă maestrului de sabie în a forma instrumentul necesar găsirii acelui fragment numit asemănare.

În astă lume există maeştri care necontenit şi obsedant povestesc elevilor despre valoarea diferenței dintre ei şi ceilalți, diferența dintre şcoala lor şi inferioritatea celorlalți, şi că diferența este metoda singură spre eficiența în luptă. În realitate acei maeştri niciodată nu vor fi în lucrare şi în Cale (în Dao), arta războiului fiind pentru ei doar o desluşire externă. Veritabilul maestru este acela care vede sămânța asemănării în arta mânuirii săbiilor. Numai el este în măsură de a te purta spre acel limbaj universal, închis tuturor celor ce-şi construiesc arta pe elocvență, orgoliu şi încăpățânare. Pentru un veritabil maestru chiar că nu mai există stiluri şi şcoli, arte şi curente în mânuirea săbiilor. Pentru el există doar arta de a controla ***CLIPA*** şi ***MINTEA***.

antrenează-te ca să te învingi

Antrenamentul unui bun luptător de sabie nu constă în performanța de a fi mai bun azi decât ieri, mai bun mâine decât astăzi. Scopul antrenamentului maestrului de sabie este VICTORIA, indiferent de prețul cheltuit, indiferent de mijloacele folosite. Victoria unui luptător de sabie nu este una înaintea morții, ci este una înaintea vieții. Maestrul de sabie nu poate venera nici viața şi nici moartea, el nu fuge nici de moarte şi nici de viață, însă evită tot ceea ce viața crează ca ataşament.

Ca să atingi perfecțiunea în arta katanei, necesar este a te antrena zilnic, indiferent de anotimp, de obligații, de starea de sănătate. O zi pierdută nimeni nu o poate aduce înapoi. O zi pierdută de multe ori în fața unui adversar la fel de priceput, convins şi antrenat ca tine, înseamnă o luptă pierdută. Ca să fii un bun spadasin, antrenează-te cu o gamă cât mai diversă de arme. Umple-ți panoplia de arme şi în fiecare zi exersează cu ele, aducându-le să facă parte din tine, până când orice armă se va comporta ca o prelungire naturală a degetului. Când loveşti cu orice armă, antrenează-te ca şi când ai lovi cu mâna, iară când vei lovi cu mâna, antrenează-te ca şi când ai lovi cu arma. Apoi nu lovi cu mintea sau cu ochiul, loveşte cu inima. Doar aşa adversarul tău va fi copleşit de energia pe care o

degajă fiecare mişcare a ta. Tehnica în antrenament intră în războinic prin lumina ochiului şi minții şi iese în luptă din el prin suflul lăuntric ce unifică cele trei corpuri ale oricărui luptător desăvârşit.

Când te antrenezi cu o armă nu căuta să-i perfecționezi specificitatea, diferența care se realizează între ea şi restul. Antrenează-te găsind punctul comun şi asemănarea între arme. În ăst fel niciodată nu vei fi dependent de ce armă vei purta în mână. În ăst fel sabia în mâna ta va fi o prelungire a inimii şi nu una a închipuirii. Niciodată nu pierde timp să fii un super-specialist în vreo armă din panoplia ta. Fii bun în toate, astfel corpul tău niciodată nu va fi gelos pe o anume mişcare. Când te antrenezi cu arma, înainte de toate învață să te mişti după cele două reguli ale luptătorului de sabie: omul urmează arma şi arma urmează omului. Pentru un veritabil maestru de sabie, antrenamentul de mult nu mai este o regulă. El niciodată nu se va antrena după căi şi metode inspirate din succesul altora, pentru că el este singurul care ştie că o victorie este irepetabilă, o tehnică este irepetabilă, că pierderea vieții este un fapt irepetabil. Maestrul de sabie antrenează unicitatea, irepetabilitatea, spontaneitatea, şi toate acestea stau bine ascunse în ore şi ore de antrenament. Niciodată nu ai să poți deveni un învingător, numai prin faptul că îți închipui. Înainte de a începe şi a sfârşi un antrenament, cufundă-te în mişcări simple şi repetă-le la nesfârşit, până în clipa când ele devin o memorie a firii, pentru că instinctul la un luptător de sabie este obişnuința antrenată la infinit.

Antrenamentul şi lupta au un preț, pe care maestrul de sabie ştie cât de mult trebuie să-l plătească. Pentru un veritabil maestru de sabie, antrenamentul şi lupta obligatoriu se cade a fi un pas spre noblețea ființei.

impuritatea luptătorului de sabie

Cei mai mulți spadasini se agață de sabia lor ca de ultima speranță. Când vezi un astfel de războinic, destinde-te, coboară-ți lejer vârful katanei, priveşte-l cu răbdare şi limpezime, aşează-te cât mai bine pe picioare şi din acel moment nu-ți mai rămâne decât să aştepți obraznic. Să aştepți să lovească cât mai puternic şi cât mai speriat. Înaintea oricărei lovituri, un războinic disperat şi nesigur, aruncă în fața lui multă putere de a fi, pentru că vrea cu orice preț să trăiască. Aşează-te sub ea, cedează din bazin şi picioare, atât cât să fii sub prea-multul cu care se aruncă asupra ta. Înainte de a fi lovit, răsuceşte-te, ridică-te şi taie fulgerător, pentru că în lupta de sabie funcționează doar regula totul sau nimic.

Mai toate şcolile de sabie cunosc faptul că pentru orice forță extinsă dincolo de sfera de control, întotdeauna va exista o contralovitură. Pe baza acestei observații, în astă lume există două mari tipologii de spadasini şi şcoli. Prima şi cea mai numeroasă, sunt a celor ce folosesc şi aplică această observație, spadasinii lor construindu-şi tehnicile şi reacțiile pe faptul că la un moment dat îți vei părăsi sfera de control, aruncându-te decisiv cu o lovitură finală, lovitură pe care el o va controla într-un fel sau altul, executându-şi impecabil contraatacul, toți aceştia formând şcolile externe de sabie. A doua tipologie de spadasini este mai puțin numeroasă şi formează şcolile interne de sabie, iară aceştia sunt aceia care pe lângă

obişnuințele şcolilor clasice de sabie, au curajul de a antrena capacitatea de a da uitării tot ceea ce unui războinic îi este teamă că o să pierdă. Desăvârşirea unui spadasin este o operațiune complexă şi de cele mai multe ori constă în a-l determina să renunțe a mai urma vocile individuale. Un bun spadasin nu poate cunoaşte păreri personale, tehnici personale. El doar se contopeşte cu Calea, iară instinctul lui nu reprezintă altceva decât educarea imprevizibilului. Inamicul nevăzut al luptătorului de sabie este comparația. În clipa când un luptător compară, deja a păşit în moarte.

Toți spadasinii de renume la început şi-au înfrânt adversarii prin forță. Ulterior, au descoperit că cel care îşi domină eul e cu adevărat mai puternic decât toți ceilalți. Spre sfârşitul carierei de spadasin, războinicul nostru învață să-i priceapă pe oameni şi abia în clipa când se retrage în solitudine, maestrul de sabie descoperă că atingerea sinelui lui Dao e singura iluminare şi că deşarte sunt eforturile omului spre dobândirea renumelui printre oameni. Competiția şi comparația sunt duşmanii de moarte ai maestrului de sabie, însă cine stă să învețe o astfel de disciplină în anii tinereții?

doar imaginează-ți

De întrebi pe cei mai mulți discipoli spadasini, care este scopul lor în viață, care este destinația convingerii lor, majoritatea ajung să se învârtă în jurul cuvintelor, neputând da un răspuns exact căutării lor. Pe fața puținor războinici vezi din prima clipă ambiția, destoinicia, convingerea şi hotărârea de a fi cei mai buni ai ăstei lumi. Obligația maestrul de sabie e să-şi conducă discipolii în Cale cu un scop bine fundamentat şi bine priceput de toate mințile implicate, din start fiind necesar a le insufla acestora ținte bine stabilite, palpabile şi care să-i îndemne spre exercițiul performanței intrinseci şi extrinseci. Un om care are o țintă de atins, e un om câştigat, dându-i acestuia energia necesară, voința şi capacitatea de a mobiliza nesfârşitele resurse interioare şi exterioare. Această procedură se numeşte maximizarea învățăturii şi demult nu mai este o noutate pentru multele şcoli de sabie care şi-au păstrat tradiția şi vigoarea.

Pe lângă ținta concretă a antrenamentului, pe lângă rezultatele palpabile, discipolului trebuie să i se insufle şi o altfel de căutare care nu mai ține de lucrurile şi faptele cântărite ale acestei lumi. Discipolul trebuie să vadă în maestrul lui de sabie, că există un ceva mult mai subtil dincolo de învățătura expusă în dojo. Acel ceva care se vede şi care funcționează în maestrul lui, îl va urni atunci când toate i s-au

desluşit şi nimic nu-l mai atrage. Normal, există şi aceste momente când fiecare ne întrebăm ... la ce ne foloseşte atâta efort şi o astfel de artă?

Ei bine prietene, măcar pentru o clipă te rog să-ți închipui că în arta katanei, există o etapă, un nivel mult mai subtil decât cel la care eşti. Mulți dintre discipoli, ofiliți de rezultatele dobândite până la acel moment, au tendința de a interzice trupului, minții şi inimii să aspire sau să-şi imagineze că există un astfel de nivel. Această trecere de la o etapă la alta nu se face convențional în obişnuințele antrenamentului de până atunci. Această trecere nu mai ține de ținte şi ambiții, de maximizarea învățăturii, de cât de multe performanțe lumeşti ai acumulat, ci ține de puterea individuală de a renunța la tot ce îți este mai drag în arta pe care o stăpâneşti. Pentru un maestru de sabie prima mare renunțare este despărțirea de fizica katanei lui. Apoi cu gingăşie va renunța treptat la minte, la trup, ca într-un final, renunțarea la suflet să-i aducă desăvârşirea, pentru că scopul final al oricărui veritabil trăitor de Budo e desăvârşirea.

nu lăsa ca formele să te cuprindă

În lumea asta a "artei katanei", există şi o multitudine de "artişti". Ei sunt "maeştrii" care închid în forme o artă care nu are cum să aibă formă, poate să aibă cel mult fond, însă formă niciodată. Un veritabil maestru de sabie se amuză când discipoli sârguincioşi îşi întreabă dascălul: „maestre noi din ce şcoală provenim?” sau „ce şcoală vom transmite mai departe?” Prietene, forma mereu va închide perfecțiunea, desăvârşirea. Poate că de aceea călugării atunci când în penson conturează cercul zen, niciodată nu vor închide complet simbolul ... pentru că nu vor să cuprindă în forme perfecte, perfecțiunea! Da, perfecțiunea, desăvârşirea nu se lasă cuprinsă de forme.

Un bun maestru în arta pe care o metabolizează în cumințenie, niciodată nu se va lăsa amăgit de forme, pentru că o artă nu este o formă, iară maestrul va greşi atunci când în antrenamentul său va cuprinde discipolii în forme. Normal că atunci şi învățarea lor va fi dominată de forme, priceperea lor dominată de forme şi într-un final eficiența lor va fi dată doar de forme. Numai că într-o luptă pe viață şi pe moarte forma nu poate proteja viața, pentru că forma este dată numai morții. Viața este fond, arta este fond, este conținut.

Foarte multe dintre şcolile de mânuire a katanei au ajuns, din lipsă de severă tradiție, din lipsă de sevă şi concret, a fi simple forme de exercițiu fizic, nemaiavând nicio legătură cu arta marțială în sine. Acolo antrenamentele se execută numai la viteze controlabile şi negociabile, şi totul se justifică prin condiția că totul ține de o artă a înțelegerii absconsului. Însă "artiştii" dojo-urilor nu au de unde să cunoască faptul că viața şi moartea nu sunt negociabile şi că diferența dintre viață şi moarte nu este un joc realizat la viteze mici şi controlabile. Lupta e o descătuşare de impresionabile şi fulgerătoare energii, în care orice emoție ce apare în mintea, trupul şi inima luptătorul de sabie, devine un munte care îl va îngenunchia în fața adversarului. Forma stimulează în luptă frica, emoție care îngheață orice spontană, firească şi naturală mişcare.

Cum poate dobândi un luptător de sabie fondul artei? Eliberându-se în primul rând de lestul formelor, desființând prejudecățile în lupta cu sabia, transformându-se într-un răzvrătit, spărgând barierele mentalităților născute taman din forme. Apoi e necesar ca discipolul să se dedice antrenamentului neostenit, experienței şi contactului cu cât mai mulți luptători. În momentul când fuzionezi cu experiența cât mai multor adversari, trupul, mintea şi inima ta pătrund fondul artei şi firii umane. Având o astfel de pricepere, care nu stă scrisă în cărți şi tomuri de teorie, începi să înțelegi pe deplin ce este viața şi moartea, cine este cel ce omoară şi cel ce moare cu fiecare mişcare, în această artă fragilă a katanei.

nimic de înțeles, nimic de obținut

Nimic nu poate înlocui contactul direct cu realitatea. Internetul, cărțile, manualele dedicate artelor, sunt doar crâmpeie de experiență şi acuratețe. Atingerea adevărată şi integrală a vieții, a severității tradițiilor şi învățăturilor se face numai prin intermediul unui veritabil maestru de sabie, care la rândul lui a dospit în alchimia ascunsă a inimii. Apoi, un maestru de sabie autentic, nu e posesorul tuturor soluțiilor la toate problemele şi întrebările discipolilor. Maestrul de sabie cel mult poate să fie omul care are puterea de a te face să-ți îndrepți privirea către desluşire şi dobândire. Exercițiului maestrului de sabie are menirea de a te apropia de stabilitatea şi profunzimea trăirilor. Urmându-i exemplul şi expresia, el, te poartă departe de exercițiul ambițiilor personale şi de prea-grabnica prețuire a tuturor gesturilor pe care le consideri a fi importante, descoperindu-ți într-un final al alchimiei, că viața e un gol nesfârşit şi nimic sacru.

În arta katanei, războinicul nu are nimic de înțeles şi nimic de obținut, iară acel războinic care îşi învinge propriile temeri, propriile convingeri, şi depăşeşte bariera neputinței de a înțelege, devine independent de ce are şi nu are. În ăst fel se pătrunde vechea cale

care spune că a fi înseamnă a nu avea. Un asemenea grad de libertate şi de răzvrătire se dobândeşte numai printr-un asiduu antrenament, îndelung şi atent supravegheat de maestrul tău de sabie, asigurând transmutarea luptătorului de sabie în spațiul purității de a alege instantaneu între a fi sau a nu fi.

Veritabilul războinic şi maestru de sabie nu este şi nici măcar nu îşi propune a fi un apărător al libertății, al purității, al păcii şi iubirii. El demult nu mai apără dogme şi apartenențe. Maestrul de sabie, atent la detaliul aparteneței, cel mult e păstrătorul virtuților, diferență greu de realizat pentru un neofit care încă nu s-a detaşat de faptele şi lucrurile ăstei lumi.

Da, … viața e un gol nesfârşit şi nimic sacru, iar aceia dintre discipoli care nu vor cădea în prea-grabnica judecată separatoare, vor întrezări Calea (Dao) şi pasul blând al mântuirii, înălțării şi iluminării.

Maestrului de sabie, poate că viața i-a smuls multe din cele vrute sau nevrute a fi păstrate. Însă ceva mereu s-a păstrat în el viu - acea curgere nesfârşită care i-a permis a fi mereu liber şi fericit, descoperind că natura căutării la om nu este destinația, ci curgerea şi drumul.

cele şase mişcări

Pentru a stăpâni în arta katanei ceea ce alții doar teoretic afirmă că stăpânesc, trebuie ca arta ta să se fundamenteze pe infinit de multă experiență directă şi să faci a încălca orice regulă pe care cei din jurul tău cu încăpățânare țin a o respecta. Singura regulă în care merită să te clădeşti e instinctul natural, virtute pe care mama natură o dăruieşte oricărei făpturi a acestei lumi. Prin antrenament nu fă altceva decât să redobândeşti instinctiul firesc, natură care surprinzător te va aduce mult mai aproape de adevăr, cale şi viață, descoperind adevăratul chip al umanității. Nu uita că regulile şi dogmele ucid veritabilii războinici, aducând după ele frica şi neştiința, lume dominată de îngrădiri construite din rațiuni anume. Supraviețuirea într-o luptă reală, în care unul moare şi unul merge mai departe, ține doar de instinct, instinct care la un războinic desăvârşit nu este decât o educare a imprevizibilului.

În clipa când o luptă porneşte, ființa ta fuzionează în pragul morții cu cea a adeversarului, născând un plin, o densitate care poate fi tăiată doar dacă îi urmezi golurile. Aceasta e şi legea supremă a mişcării în arta katanei, lege pe care un spadasin iscusit se cade a o cunoaşte. Densitatea, plinul născut din această fuziune de destine, poate fi simțit de spadasin doar dacă a atins de nenumărate ori în luptă, în antrenament şi meditație, starea de vid şi iluminare, starea de auto-realizare, stare la granița dintre *satori* şi *zanshin*, o stare de vid şi de eliberare de tot ceea ce este nefiresc şi nenatural, o stare care îți permite să vezi în propria-ți natură. Calmul şi conştientizarea totală îți vor permite să controlezi curgerea energiilor, timpului şi spațiului. Apoi să ştii că a urma golurile plinului nu este decât o continuare a urmării învățăturii celorlalte cinci legi (elemente)

fundamentale ce animă lumea lucrurilor şi faptelor. Când un spadasin va stăpâni curgerea acestor şase elemente, moartea niciodată nu va sălăşlui în cele trei corpuri unificate în Unul.

Lemnul, Focul, Pământul, Metalul, Apa şi Vidul desenează "jocul celor şase mişcări", legi după care un veritabil maestru de sabie se ghidează în antrenament şi luptă, în tehnică şi meditație. **Focul** se transmută în metal; **metalul** în apă; **apa** în lemn; **lemnul** în foc; iară în centrul acestei transformări guvernează **pământul** şi imuabilul **vid**. **Focul** influențează metalul; **metalul** influențează lemnul; **lemnul** pământul; **pământul** apa; **apa** focul; şi cele cinci elemente sunt stabilizate de **vid**. **Lemnul** este albastru şi verde; **Focul** e roşu şi portocaliu; **Pământul** e galben; **Metalul** e alb şi argintiu; **Apa** e bleumarin şi negru; **Vidul** e absență (simbolizat prin alb şi negru sau după antica şi strămoşeasca tradiție în roşu şi negru). **Focul** e vară şi căldură; **Metalul** e toamnă şi uscăciune; **Apa** e iarnă şi frig; **Lemnul** e primăvară şi vânt; **Pământul** e tranziție şi umiditate; iară **Vidul** e nevăzutul ce le leagă pe toate în totalitate.

În alchimia internă a fiecărui spadasin iscusit, **Focul** e eliberare şi străpungere, e energia şi stăpânirea de a controla mişcările; **Pământul** e centru şi inerție, e temelia gesturilor şi mişcărilor; **Metalul** e victoria şi declinul, e tehnica şi stilul; **Apa** e aşteptare şi acumulare, e puritatea şi fluiditatea; **Lemnul** e creştere şi inițiativă, e felul prin care controlezi fluxul de energii; iară **Vidul** e inspir şi expir, SURSA mişcării, golul necesar în care toate se adună.

Multora, această ascunsă alchimie nu reprezintă decât nişte imposibile şi intangibile simboluri. Pentru maestrul de sabie, ele sunt desluşiri ale celor şase mişcări, ale celor şase principii. Fii mistuitor (ca focul); zelos (ca pământul); perfectibil (ca metalul), transmutabil (ca apa); perseverent (ca lemnul); seren (ca vidul). De asta un bun spadasin, îşi învinge adversarul din cel mult şase mişcări. Ce este mai mult este moarte!

imperturbabilitate şi armonie

Când te poziționezi în fața altui spadasin, nu fă altceva decât să te aşezi tăcut, limpede şi neatins ca apa unui lac lipsit de valuri. Nu căuta să câştigi, nu căuta să-l învingi, nu căuta să-i înşeli vigilența. Nu căuta să-i impui tactica şi tehnica. Nici măcar nu-l privi cu atenție. Fără să maschezi, aşează-te ca o salcie pletoasă şi bătrână, adâncită-n rădăcinile puternice, afişând o rezistență moale, lăsând vântului puterea de a te mişca. Abia atunci ştii că lupta ai câştigat-o, afişând plenar imperturbabilitate şi armonia, stare care induce adversarului ambiguitate şi nesiguranță. Când simți că adversarul tău e copleşit de gânduri, emoții şi temeri, nu fă decât să-i urmezi golurile. Abia când lupta se termină, când te cuprind toți fiorii luptei, în final îți dai seama că lupta pentru viață şi moarte nu e decât o filozofie în mişcare a războiului dintre ambiguitate şi dezambiguitate.

În antrenament şi meditație împinge-ți arta exersată spre dobândirea şi desluşirea stări de imobilitate mentală, corporală şi sufletească, stare care să-ți permită a nu mai irosi infinite energii prin actul de comparație ori asemănare. Maestrul tău de sabie cu siguranță îți va descoperi că povara chinuitoare într-o luptă nu e adversarul şi abilitatea lui de a-şi închipuii ceea ce tu eşti. Adversarul cel mai de temut al luptătorului de sabie e propriul mental, propriul intelect. El te îngenunchează, te subjugă. Înlătură prin antrenament şi meditație ego-ul, înlătură fluxurile de furie şi teamă, educă-ți simțul intuiției. Înlătură fugarele gânduri, emoțiile, prejudecățile,

personalele păreri, adieri ce ca un vânt tulbură luciul imaculat al oglinzii apei, distorsionând adânca realitate.

Ca să atingi starea de dezambiguitate, numită şi stare de imperturbabilitate, necesar e exercițiul înțelegerii sinelui, necesar e a-ți pătrunde interioara natură umană, necesar e a lăsa mintea cuprinsă de inimă. Atinsă starea de imperturbabilitate, abia atunci ochiul interior al minții niciodată nu te va minți.

În luptă, meditație şi antrenament, **trupul** urmează calea minții, **mintea** urmează calea sufletului, **sufletul** urmează calea totalității, iar **totalitatea** se urmează pe **Sine**.

Ce înseamnă pentru discipol armonia? La început înseamnă … mult curaj. Ce înseamnă pentru maestrul tău de sabie armonia? Înseamnă înainte de toate … multă precauție. Restul, las în seama ta să le descoperi.

continuu schimbă-te în bine

Maestrul de sabie îşi doreşte ca permanent să fie performant şi competitiv, iară acest nivel niciodată să nu-i fie atenuat de un ceva anume. Însă viața maestrului e o perpetuă transformare şi nevăzută transmutare. Pentru orice spadasin există un moment când performanța şi competitivitatea stagnează, ori, uşor, uşor, ambele tind a se prăbuşi. Ca să evite ori să atenueze această evidentă tragedie, maestrul de sabie dezvoltă în alchimia sa două metode extrem de interesante, ingenioase şi folositoare, care mențin conştiința continuu în focul luptei, în priză mai corect spus, logat la valori care permanent îl vor păstra viu şi potențial.

Când sesizezi că performanțele şi caracterul tău combativ se plafonează sau scad, orientează-ți energiile în spre a-ți dezvolta abilitățile de integritatea absolută, perseverență, onestitate, loialitate, disciplină, intuiție, curaj, rezistență, inteligență şi perseverență, păşind în spațiu ce abundă în filozofie şi termeni ezoterici. Această reorientare dinspre o lume a imediatului şi a exersării în vectorii orizontalei spre o lume a transcendenței şi verticalei, nu e un diluat al învățăturii, ci ascunde un şi mai mult pragmatism şi concret al Căii de urmat. Acum, iscusit poți interveni

asupra totalității ființei tale cu un al doilea instrument ce-ți impune sinelui tău şi a celor din jurul tău, tempoul perfecționării continue.

Însă, toate cele ce le-am povestit nu au nicio valoare dacă nu faci efortul de continuă schimbare în bine. O educare excesivă a performanței şi combativității în arta katanei, nu face decât ca în scurt timp să devii doar un genial inginer al mişcării şi nimic mai mult. Din păcate, performanța şi competitivitatea excesivă, îți vor consuma resursele ființei, ucigând tot ceea ce ai mai frumos în tine.

Schimbărea în bine a luptătorului de sabie nu se poate face fără o educare şi desluşire a necesității prudenței în orice. Toate aceste virtuți exersate în vectorul verticalei, vor duce într-un final la exercițiul bunului-simț, expresie măiastră a celui mai înalt grad de conştientizare a existenței.

Reala performanță şi competitivitate a unui veritabil maestru de sabie în final se cade a se revărsa peste oameni nu în numărul de morți lăsați pe câmpul de luptă, ci în capacitatea acestuia de a insufla şi a inspira în rândul semenilor lui infinită iubire, pace, adevăr şi sinceritate, toate cuprinse în putința fiecăruia de a se auto-realiza şi a dobândi înalta conştiință umană. Maestrul de sabie e omul care îți redă noțiunea de a fi şi ceea ce e firesc să fii.

nu fă umbră pământului degeaba

Un războinic se naşte nu pentru a fi o unealtă în mâna generalilor. Aceia nu sunt adevărații războinici. Aceia sunt doar nişte ostaşi, nişte unelte, nişte instrumente în mâna unor oameni diabolici. Un războinic e un om liber şi răzvrătit, supus doar unei unice şi imuabile doctrine. Doctrina războinicului e Calea, e Dao … e calea, adevărul şi viața. El nu s-a născut pentru a face umbră pământului degeaba. Viața lui nu se măsoară în destin, în rosturi şi meniri orizontale. El nu s-a născut să sfideze moartea ori să fie un exemplu vieții. Vectorul existenței unui războinic, al unui maestru de sabie e altul.

Trăieşte-ți fiecare zi ca şi când ar fi ultima. Bucură-te de acest privilegiu de a fi viu, liber, cu putere de a fi şi a alege. Prețuieşte fiece clipă, nu pentru că mâine ai putea muri, ci pentru că adevărata valoare a existenței încă se ascunde în acest dar divin numit naştere. Pentru un veritabil maestru de sabie, moartea nu există. Există doar

acum şi aici. Pentru el viața nu e o deslușire a unei forme ascunse în ceață, e mai degrabă o hotărâre.

Un om hotărât e un om de neclintit. Un om hotărât nu e doar o simplă îngrămădire de carne, oase şi temeri. Un spadasin hotărât e animat de idee, de abnegație, fiecare părticică a lui emanând o forță imposibil de contrat chiar de o armată. Bine, armatele şi generalii pot ucide mulțimi de oameni, însă armatele şi generalii nu se pot lupta la infinit cu idealurile şi hotărârea unui om. Războinicul ştie că mulțimile sunt uşor de învins, însă un om e cel mai greu de răpus. Iar când în privirea lui regăseşti lumina întregii umanități, acel om e inexpugnabil.

Ca să învingi rapid şi în mod absolut un adversar, nu e nevoie numai de antrenament şi tehnică desăvârşită. Mai ai nevoie şi de o katana, de o sabie. De o sabie pe care nu neapărat să o porți ostentativ la centură. Sabia pe care orice spadasin iscusit o prețuieşte cel mai mult e hotărârea. Un războinic nu are menirea de a alege şi de a pierde timp cu luarea de decizii. El, cel mult poate fi hotărât să lupte pentru că se cuvine a lupta şi a învinge, ori, poate să fie hotărât să moară pentru că moartea-i nu e un sacrificiu ori o alegere, ci o hotărâre pentru o morală care urmează a se împlini printr-un astfel de fapt. Însă înainte de toate, orice spadasin desăvârşit cunoaşte că alegerea sacrificiul sau alegerea morții e un sacrilegiu adus credinței şi capacității de a hotărâ. Un spadasin hotărât e acela care îşi duce calea, adevărul şi viața la bun sfârşit şi nu culcă stindardul naşterii doar pentru a uşura pământul de-o umbră.

du lucrurile şi faptele lumii până la capăt

Nu flutura niciodată sabia în fața adversarului tău doar pentru a-l intimida. Un astfel de gest denotă totală lipsă de stăpânire, lipsă de hotărâre, infinit de multă nesiguranță şi slabă pregătire. Un războinic veritabil când scoate katana din teacă, o scoate pentru a ucide şi nu doar pentru a intimida. Odată katana scoasă din teacă, du războiul până la capăt şi anihilează-ți definitiv adversarul. O luptă care nu e dusă până la capăt, inflexibil va naşte alte o mie. Nu poți face război ducând traista păcii în spate, cum nici pace nu poți face agitând stindardul războiului în mână. Când începi a făptui şi a rostui lucrurile, du-le până la capăt, astfel ele vor dura o veşnicie.

Războiul lung şi lupta lungă vlăguiesc toți combatanții, victoria nefiind una a firescului şi naturalului, ci una a consecinței, fapt total dăunător armoniei cereşti. Războaiele lungi şi istovitoare nu sunt câştigate de către cei buni şi puternici, ci de către cei care de regulă sunt mai mulți, iară cei mulți nu sunt şi cei mai buni. În ăst fel armonia cerească este profund tulburată, făcând a se răzvrăti într-un final asupra tuturor.

Un război lung nu poate aduce pace de o mie de ani, însă un război fulgerător şi total poate aduce pacea de o mie de ani. De aceea, lupta unui maestru de sabie se cade a fi una fulgerătoare şi totală, adversarului nu numai luându-i-se viața ci şi plenara hotărâre şi fundamentul ființei. Un adversar învins în totalitate, cu greu va răzbate a mai duce o altă luptă cu tine. Învinge-ți adversarul atât în trup, cât şi în minte şi suflet. Dacă vei avea milă şi îi vei cruța unul din corpurile întregului, acela rămas în viață se va răzvrăti şi te va învinge în mod absolut.

Pentru un veritabil maestru de sabie, pacea nu e absența războiului, ci înțelegerea deplină a consecințelor acestuia.

goala credință a omului

După ce săvârşeşti o luptă pe viață şi pe moarte, după ce sabia ta a tăiat în final golul ființei temutului adversar, după ce toate străfulgerările şi tremurul chimiei dispar, abia atunci în crucea clipei realizezi dimensiunea reală a vidului. Atunci în crucea clipei, realizezi de ce viața e un gol şi nimic sacru, şi de ce de cele mai multe ori nu e nimic de înțeles şi nimic de obținut. Sfârşind o luptă, scuturând de pe lama katanei sângele ce repede începe a se încleia, te întrebi nedumerit: … ce e omul?

Rămas singur, o goliciune rece şi aprigă te pătrunde. Aşa descoperi că lumea e un negru de un infinit necuprins. Nu te întâmpină nimeni să te judece, nu se aşează nimeni ca un părinte să te mustre, ori ca o instanță să te înfiereze. După ce liniştea şi răceala morții se risipeşte, față în față, rămâi doar tu şi orizontala etică separatoare a oamenilor. Abandonat, în crucea clipei, veritabilul maestru de sabie, acum află de ce unii aleg între a fi ucigaşi de ființe, fapte şi lucruri, şi de ce atât de puțini aleg fireasca, simpla şi naturala morală a cosmosului.

Asceza e un bun remediu pentru firea arogantă, egoistă, infatuată, singură şi atotcunoscătoare a omului. În solitudine, ai putința de a descoperi cât de mult te-ai înstrăinat de tot ceea ce este viață, făcând din prejudecăți scutul moralei şi eticii individuale.

Maestrul tău de sabie se dedică hotărâtei şi disciplinatei asceze, nu pentru a face din divinitate un scut, ci pentru a dobândi sincera şi adevărata dimensiune a sacrului.

aşează-te şi limpezeşte-te

O apă nu o poți limpezi dacă nu aşezi ceaşca pe masă. Aşează-te şi lasă în seama timpului limpezimea. Curăță-te de mulțimea de dorințe, de imagini şi însetatele gânduri. Este doar începutul unei deveniri şi dobândiri a liniştii şi curățeniei.

În aşezare şi linişte, începi a dobândi claritatea simțurilor, însă nu te amăgi şi nu te grăbi. Departe de tine încă va fi claritatea unei minți profunde. Aşează-te, şi în linişte redobândeşte-ți cele cinci simple simțuri. Reînvață să stai aproape de ele, să le recunoşti şi să te reobişnuieşti a te lăsa în seama convingerii lor. Nu căuta să ajungi la stări povestite şi închipuite de alții. Învață să te asculți, şi învață să-ți redobândeşti încrederea trupului şi să dai trupului ceea ce se cade a fi. Fugi pentru început de grabnicul îndemn de a controla şi a limpezi intelectul. Mintea e un fugar ce cu greu se lasă prinsă în plasa limpezimii şi imperturbabilității.

Meditează, aşează-te şi limpezeşte-te. Maestrul tău de sabie permanent te va îndemna să atingi doar ceea ce e facil de atins. Nu aspira prin promisiuni şi gânduri deşarte, ci doar prin concretul

muncii de azi şi acum. Nu sacraliza nesacrul şi nu da importanță faptelor şi lucrurilor lipsite de imuabilitate. Nu fă din trupul, mintea şi sufletul tău un templu, doar pentru că sună bine.

Constant meditează, aşează-te şi limpezeşte-te. Un veritabil maestru de sabie, nu transformă propria-şi adâncă cunoaştere în exhibiție. Din contră, o ascunde ca un sacru, pentru că spectacolul lumii e altul. Iară pe restul … pe restul nu interesează.

cele nouă virtuți

Există nouă virtuți pe care maestrul de sabie le păstrează precum o taină. Apoi să ştii că taina nu reprezintă neapărat accesul la o lume superioară actualei cunoaşteri. Virtuțile, înfăşate cu grijă în taină, nu asigură decât exercițiul necesar zilnicei asceze. Am mai spus-o şi o repet poate la nesfârşit, asceza e o disciplinare şi o motivare a celui ce se supune în finalul alchimiei interioare, la o naturală, simplă şi firească transmutare a ființei. Unde? Ei bine răspunsurile date prea timpuriu, nu sunt benefice nici celui care le primeşte, cum benefice nu sunt nici celui care le clădeşte.

Asimetria, Simplitatea, Austeritatea, Maturitatea, Naturalețea, Subtilitatea, Transcendența, Liniştea şi Noblețea sunt cele nouă virtuți pe care maestrul de sabie cotidian le exersează, global sau particular.

Ele constituie forma şi fondul învățăturii. În arta katanei, ASIMETRIE e căința ce-ți asigură revenirea la echilibru. SIMPLITATE e gestul de a te apleca spre curățenie şi adevăr. AUSTERITATE e severitatea frumuseții chipului uman. MATURITATE e să realizezi că

ceea ce pentru unii e filozofie, pentru alții e natural. NATURALEȚE e să respiri prin spontana creație, refuz al naivității, falsului şi artificialului. SUBTILITATE e să fii lipsit de zgomot, de fundamental. TRANSCENDENȚĂ e gestul precaut, pentru un gol atât de necesar. LINIŞTE e apa care se retrage în ape, e activa conştiință necesară trăirii plenare. Iar NOBLEȚEA e un amănunt scris în sângele şi firea omului.

Mai există un ceva care leagă virtuțile pământului de virtuțile cerului. E ONOAREA, onoare care se cade a te cuprinde ca o centură şi care să te strângă, fără a te lăsa a te risipi, atunci când vânturile pământului te cuprind. ONOAREA e nobila centură a luptătorului de sabie.

să pui căpăstru minții

Mintea oricărui războinic e ca un murg tânăr şi neostenit. Greu poți pune căpăstru pe ea.

În arta modernă a katanei, mai toți dibacii în ale luptei cu sabia, consideră că suprema măiestrie şi desăvârşire, e să ajungi a pune stăpânire pe intelect, pe minte. Şi uite aşa, găseşti mare de războinici împinşi a exersa şi a medita spre a obține controlul minții. Sună cool şi păcăleşte chiar şi cele mai adânci spirite ale multor maeştri de sabie.

Însă în adevărata artă milenară a katanei, războinicul niciodată nu a fost împins a irosi energie şi talent, doar de dragul de a pune minții căpăstru. Un veritabil maestru de sabie, în antrenamentul său, niciodată nu va fi preocupat de controlul intelectului. Din contră, exercițiul şi rutina antrenamentului împing spadasinul a nu mai fi ataşat de mental, lăsând cale trupului să fie ceea ce el se cade a fi. Antrenează suficient de mult calea trupului, iară prin supraînvățare vei desăvârşi conturul fiecărei mişcării. Pentru un războinic, e vital ca

trupul să fie golit de atenția minții. Abia atunci realizezi că intelectul poate fi stăpânit, nu acordându-i atenția cuvenită, ci însingurând-o.

Meditația e folositoare luptătorului de sabie nu pentru a gâdila orgoliul stăpânitor al minții, ci pentru a lăsa trupul şi inima să se aşeze şi să se liniştească, făcând mintea mai ascultătoare la vocea celor două căi.

Libertatea unei minți la un războinic nu consta în supracontrolul ei, ori în a-i imprima în mod voit o lipsă a acțiunii, ci constă în facilul corpului de a purta mintea în liniştea şi siguranța mişcării. Dacă uşoară e mişcarea pentru trup şi inimă, atunci uşoară va fi şi pentru minte.

Prietene, nu pune căpăstru minții, doar pentru că tu crezi că o astfel de abordare e cea corectă. Mintea e singura care nu răzbate transcendența şi imuabilul. De ce? Pentru că … … dar mai bine consider-o ca o simplă măsură de precauție a eternului.

spontana combustie a dorințelor

De multe ori sunt amuzat de fidelitatea cu care unii profesori pe care-i cunosc în ale artei mânuirii katanei, urmăresc învățătura care oricum le va rămâne a fi obscură.

Cu orice preț, ei sacrifică experiența individuală, lăsând ca vechile observații şi remarci în ale luptei cu sabia, credință oarbă să le fie. Ei sacrifică contactul direct cu realitatea al elevului, din dorința de a păstra vie memoria formelor cuvintelor maeştrilor aşezați drepți în lumea celor veşnici.

Nu aşa se păstrează vie învățătura strămoşilor. A avea respect față de învățătură înseamnă a face ceea ce şi marii mentori au făcut la vremea lor, adică au experimentat plenar contactul direct cu realitatea. Înțelepciunile şi remarcile marilor mentori nu au fost lăsate a fi traite doar în litera înțelegerii lor, ci şi în spiritul în care au fost plămădite: a te dumiri. Cuvintele lor vor rămâne vii şi folositoare

doar dacă le vom gândi ca adevărate jaloane şi nu trăite ca dogme imposibil de încălcat şi atins.

Cărțile vechi despre perceptele luptei cu sabia nu a fost scrise doar ca alții să imite în luptă ceea ce marii mentori ai katanei au lăsat. Scrise au fost ca tu, eu, noi ceilalți, printre cuvinte, să pătrundem lăuntrica dobândire a veritabilului maestru de sabie.

Irepetabilitatea este învațatura nevăzută a marilor mentori, combustie spontană a dorințelor, ardere de tot. În arta katanei, lupta nu e nicidecum o dorință, ci acea spontană combustie a tot ceea ce infinit de mult ne dorim. Doar aşa veritabilul spadasin se va bucura de darul de a mai trăi încă o zi şi de a se lăsa pătruns de încă o dimineață trăită în răsărit de soare. Alături de poezia lui, Războinicul e omul care se arde pe sine în fiecare zi.

priveşte în adâncul mişcărilor

Există un ceva imponderabil care diferențiază bunul spadasin de unul aparent la fel de bun. Şi aici nu vreau a sublinia ceea ce oricum evident poate fi cântărit de către un ochi atent, la unul ori la celălalt. Ştiu că cei mai mulți analizează şi compară diferențele de şcoală şi tehnică, diferențele dintre calitățile psiho-motrice ale spadasinilor, ori studiază variabilele profilelor comportamentale şi de personalitate. Numai că veritabilul maestru de sabie nu rămâne aplecat numai asupra formei şi fondului învățăturii, asupra etericelor detalii ale bunei pregătiri în ale antrenamentului şi luptei. Maestrul are harul de a privi în adâncul mişcării, atingând esența şi manifestarea ei.

Priveşte limpede în adâncul mişcărilor şi spre ceea ce face ca mişcarea motiv să fie. Priveşte aşezat şi limpede esențialul din lucrurile şi faptele lumii care te înconjoară. Nu-i îndeajuns a învăța de la ele cum poți să fii şi cum poți să nu fii.

Priveşte apa şi marea, muntele şi oceanul, păsările şi micile vietăți. Priveşte tigrul şi leu, vântul şi ploaia, priveşte culoarea şi întunericul. Priveşte-le în adâncul mişcării lor şi învață de la ele ceea ce esențial e în mişcare şi manifestare. Aceasta e imponderabila diferență dintre ce e trecător şi tot ceea ce în veci imuabil va fi.

războiul războinicului din umbră

Infinite forme şi motive de a duce războaie există. Ele pot fi scurte sau lungi; de cotropire sau de apărare; pornite din plictiseală ori ambiție. Dar întotdeauna, întotdeauna războaiele duse de suverani şi generalii lor diabolici, vor avea permanent cele două fațete extrem de interesant de urmărit şi cunoscut. Vorbesc de fața văzută şi de cea nevăzută a oricărui război.

Tot ceea ce poate detesta un veritabil maestru de sabie, e chipul nevăzut al războaielor şi a dimensiunii lor. Orice suveran cunoaşte că înainte de a învinge un popor şi o armată duşmană, se cade ca mai întâi să-ți îngenunchezi propriu-ți popor, propria-ți armată, propria-ți conştiință, ca acestea să te venereze şi să te idolatrizeze îndeajuns de mult pentru a te urma orb în orice demers al războiului. Acest fel de a fi şi a deveni detestă veritabilul maestru de sabie, pentru că e o atingere nepermisă a darului divin: … adică a lăsa omul de a fi liber şi cu putere de a alege.

… convinge ostaşul să creadă că lupta şi moartea-i e preferabilă oricărui gest de înaltă umanitate şi conştiință. Chiar du-l mai departe, insuflându-i idealul că moartea-i e doar o etapă ori o

simplă trecere de la un nivel de existență la altul. Şi de ce nu, spune-i că sacrificiul prin moarte nu-i decât pasul spre viața veşnică şi un loc mai bun în tribuna raiului. Convinge-l că gestul lui e unul bine apreciat de divinitate … şi uite aşa observi cât de uşor pot fi amăgite şi orbite armatele, popoarele şi conştiințele. Aşa observi cât de uşor pot fi disciplinați, procesați şi programați amărâții de ostaşi.

Războiul popoarelor nu are în el nimic sacru şi nu contribuie cu nimic la dezvoltarea reală a umanității. Singura libertate pe care războiul o dă individului, ostaşului, e alegerea morții ori de a fi purtat ca un erou, dus de brațele celor ce în întuneric dospesc răutatea şi răul lumii.

Maestrul de sabie disprețuieşte războiul şi tot ceea ce împinge mulțimea de popoare să ucidă chiar şi în numele unor idealuri fluturate patriot de generalii şi suveranii lor. Războiul nu e acea luptă pe viață şi pe moarte a doi oameni, a două conştiințe vii, în care una moare şi alta merge mai departe. Războiul e doar o fundătură în care sunt aruncate istorii de popoare. Războiul e locul unde omul are pretenția că îl învinge chiar şi pe Dumnezeu.

plăteşte greşeala cu moartea

Spuneam odată că asimetria, simplitatea, austeritatea, maturitatea, naturaleţea, subtilitatea, transcendenţa, liniştea şi nobleţea, sunt cele nouă mari virtuţi, temelia învăţăturii în arta katanei. Şi mai aminteam într-o doară, că fără de onoare toate cele spuse nu există. Da, pentru un veritabil maestru de sabie, onoarea e axul central al întregii învăţături, al modelului, al etalonului, al moralei şi eticii cosmice. Onoarea e golul atât de necesar, în care cele 9 spiţe al învăţăturii se întâlnesc, făcând posibilă mişcarea şi exerciţiul lor.

Educa-te şi educa-ţi la rândul tău semenii, ca onoarea niciodată să nu fie atinsă de pată. Întăreşte-le teama şi grija ca un astfel de ţel să fie atins prin fireasca educaţie. Învârtoşează-i în lipsa temerii de moarte şi dă-le ştiinţa şi puterea de a face ca lucrurile şi faptele lor să meargă întotdeauna până la capăt. Învaţa-i că fără de onoare un războinic niciodată nu va fi viu în ăst cosmos. Învaţă-i cu înaltă cuviinţă şi mare grijă a responsabilităţii, că în greşeală războinicul găseşte preţul morţii lui şi a tot ce reprezintă.

Învață-i că slăbiciunile, aplecările şi căutările ezitante, fac ca oricine să cadă în frică, compromis, retragere, ambiguitate, impas, într-un final ajungând la trădarea căii şi uitarea învățăturilor. De ce? Doar pentru că la un moment dat, omul nostru şi-a lăsat pătată onoarea şi nu a existat nimeni care să-i ceară imperativ moartea, moarte cu care oricum orice războinic îi este vieții dator.

Un războinic în clipa când a păşit pe calea studiul artei katanei, ştie că în acel moment are de împlinit o datorie supremă, moartea fiind doar un obstacol şi nu o pierdere. Adevărații războinici sunt legați între ei doar pentru o viață şi prin viață, iară moartea e doar a celora care greşesc, şi pe care fiecare se cade a o plăti fără ezitare. Onoarea e o virtute absolută ce leagă omul de tăria cerului de sus, cu tăria cerului de jos. Fără această virtute războinicul nimicul lumii dobândeşte.

hrăneşte-te din adversar

Realul spadasin câştigă lupta chiar înainte ca ea să înceapă. A distruge temelia adeversarului nu e o vorbă lipsită de concret şi realitate. Însă a ajunge la o asemenea stare de vibrație, nu-i lucru uşor. Normal că o poți cuprinde în cuvinte simple şi uşoare, dară ca fapt … a te hrăni din adeversar, grea încercare este.

Dezvoltă, în antrenament şi meditație, forța de a percepe prin simțuri şi ochiul interior, adevărul lucrurilor şi faptelor la care priveşti. Învață-te a le privi direct, de aproape, limpede şi clar. Fie ca forța să fie cu tine şi să te îndrume spre remarcabila putere de pătrundere a lucrurilor şi faptelor. Priveşte şi hrăneşte-te din ceea ce e adversarul tău. Renunță la pozițiile defensive şi apropie ochiul minții de golul adversarului, nu pentru a-l învinge, ci pentru a-l asimila înainte de luptă, a te infuza cu tot ceea ce are în el. Doar aşa desăvârşeşti ştiința de a te adapta, a te armoniza, adică a fi una cu duşmanul tău. Hrăneşte-te din forța lui vie şi întotdeauna vei şti

dinainte ceea ce el ştie, şi vei acționa înainte ca gându-i să-i împlinească mişcarea.

Un războinic desăvârşit dobândeşte o astfel de cunoaştere nu pentru a hrăni vanitatea sinelui, ci doar pentru că a început să priceapă că un om uşor poate fi învins numai înainte ca el să-şi dea seama. Restul chiar că vanitate e şi vânare de vânt.

viața, un amănunt

La vremea când eram un tânăr învățăcel în ale artei katanei, bătrânul meu maestrul îmi reamintea pe un ton din ce în ce mai cadențat că ***… un bun spadasin se preocupă de micile amănunte, că de problemele mari se ocupă generalii lingăi ori cei prea-sârguincioşi. Dă vieții grija amănunutului, şi e o virtute a celui ce ştie a lupta***.

Şi implacabil viața mi-a confirmat valoarea infailibilelor axiome pronunțate de el. Da, un veritabil războinic se cade a fi permanent atent la detaliu şi amănunt, pe care cu uşurință le trecem cu vederea, preocupați doar de lucrările şi faptele mari ale ăstei lumi. O luptă se pierde uşor, nu pentru că ai ignorat a te gândi la stratageme, la tehnici şi moduri subtile de a surprinde adversarul, ci pentru că din vanitate, ai neglijat faptele şi lucrurile mici, cele care fac ca lucrurile şi faptele mari să existe.

Lamentabil eşuezi doar pentru că ignori să-ți întreții şi să-ți venerezi sabia, că nesocoteşti a îngriji şi a păstra curățenia şi comoditatea îmbrăcăminții, că ai neglijat să te odihneşti îndeajuns de

bine, ori că ai uitat să ai grijă de sănătatea ta şi buna hrănire. Dar ce să mai spun că ai uitat, tot din vanitate poate, să te uiți în oglindă şi să introspectezi ceea ce e bun şi rău; lumină şi umbră; calitate şi defect în tine. Nuu … amănunte greu de digerat la un moment dat.

Eşuăm fără doar şi poate, din faptul că nu dăm vieții grija amănuntului, amănunte care fac a funcționa lucrurile şi faptele ăstei lumi. Şi nu uita niciodată prietene, că într-o luptă … dizlocă-ți adversarul în mişcări ample şi mari, atent la amănuntele care-l pot ucide pe adversarul tău.

nu ține adversarul în pielea lui

Nu ştiu de ce mă apucă năbădaia atunci când aud de la alți virtuoşi maeştri spadasini, îndemnul adresat elevilor de a schimba des, în timpul confruntării, tehnica ori stilul de luptă şi de a ține adversarul în acest joc al schimbărilor de formă şi fond ale luptei. Cui îi e folositor, cui? Sau de ce să pierd eu timp şi energie din viața mea şi a elevilor mei, de a-i învăța mulțime de şcoli, tehnici şi tactici de luptă, când ştiu cu adevărat că în luptă, trupul, mintea şi inima spadasinului rămân oarbe şi închise.

Neprevăzutul, spontaneitatea, irepetabilitatea nu pot fi rodul unui exercițiu al măiestriei cameleonismului. Şi apoi, un astfel de războinic cameleon, pentru mine rămâne unul superficial, chiar dacă până în clipa de față a rămas unul de neînvins.

Decât să investeşti infinite energii în a jongla în spațiul fragilei disimulării, mai degrabă te poți juca cu capacitatea-ți de a scoate adversarul din hainele lui, din pielea lui. Fă-l să nu mai fie el, fă-l să se îndoiască de ceea ce este şi poate obține. Fă-i victoria imposibil de atins, nu pentru că vede în tine un om de temut, ci pentru faptul că

mintea şi clipa nu-i sunt favorabile. Fă-l a se război cu propriu-şi sine şi ține-i mintea ocupată cu propria-şi preocupare de a rămâne în viață.

Orice razboinic în început de luptă, pleacă de la premisa unei constante a felului lui de a fi şi a acționa. Zdruncină-i această constantă, atacă-i această siguranță, scoțându-l din pielea lui, din haina lui, din obişnuința lui. O astfel de incomoditate îl va face vulnerabil. Fă-l să simtă că haina îl strânge, că sabia-i prea grea şi tocită, că bate vântul din direcția contrară lui, că soarele-l orbeşte. Fă-l să-şi aducă aminte de superstiții. Fă ca moartea să fie un obstacol şi nu o alegere.

darul şi mulțumirea

Mai toți războinicii au impresia ca ştiu să se roage şi cum să se roage, şi din asta se naşte multa cădere şi multa neînțelegere a lumii, a căii, adevărului şi vieții. Acum, firesc e ca rugaciunea să fie coloana vertebrală în antrenamentul şi meditația oricărui maestru de sabie, că fără de acest exercițiu, războinicul rămâne doar o brută interesant civilizată.

La început, rugăciunea oricarui neofit în ale artei katanei e o căutare şi un neapărat răspuns. Ulterior, odată cu exercițiul şi inițierea, rugăciunea sapadasinului se transmută în determinare. Aşa, silaba-i, gestul, cuvântul ori versul poartă spadasinul spre adânca-i influență, liniştire, aşezare în ascultare a intelectului şi a ascunsului Sine. Motiv al rugăciunii nu e actul în sine, adică obținerea stării de înaltă vibrație interioară, în care silaba, gestul, cuvântul sau versul, să fie orientate, focusate către divin. Nu, rugăciunea maestrului tău de sabie nu e un vehicul care să poarte către cer, gânduri, dorințe, fapte, acțiuni. Rugăciunea maestrului tău de sabie e doar darul şi mulțumirea.

Prietene, nu te pierde în savante formule şi forme ale rugăciunii. Nu te pierde în teologii severe, în consoane simboluri, în încifrate coduri şi absconse conştiințe ori în repetatele şi ritmatele cadențe ce par să ascundă alchimia rugăciunii. Rugăciunea războinicului nu e un portal spre EU, cum nici spre Dumnezeu nu e. Nu e manifestare şi culoare, nu e geometrie ori aplecare spre esențial, cum nici măcar o Cale nu e. Nu e nici sursă şi nici energie, nu e dimensiunie, cum nici instanță nu e.

Nu oculta rugăciunea în inutile scrijelituri în piatră şi culoare, în zgomote absente de sacru. Apleacă-te natural, fireasc şi simplu, că rugăciunea e mulțumire înainte de toate. E prezența de a fi în tot şi în toate, plenară mulțumire la tot ceea ce în dar primeşti. Înseninează-te şi nu obliga, mulțumeşte şi nu ruga, plânge şi nu ofta. Pentru maestrul tău de sabie, rugăciunea e determinare, e aspirația la desăvârşire, într-un cuvânt … generozitate. Timpul, aşezarea, tăcerea … toate acestea vor conduce într-un târziu a nu mai fi silabă, gest, cuvânt sau vers.

tu şi ceilalți

Substanța artei katanei poate fi cuprinsă în câteva cuvinte … ***a fi sau a nu fi***! Ce ai de făcut ***pentru … a fi sau a nu fi***, de aici porneşte întrebarea!

Nu te preocupa a urma reguli, când vezi că alții se căznesc a le respecta. Lasă-te purtat şi îndemnat de bunul simț al instinctului. Permanent fă ca adversarul tău să fie predictibil şi tu imposibil de citit. Fă-l a acționa şi a se mişca ca o mie de oameni, iară tu, … tu luptă-te ca un războinic liber şi desăvârşit. Pe el, fă-l să gândească disciplinat, ordonat şi greoi ca o armată de o mie de oameni, iară tu, tu mişcă-te ca suflul unui om lipsit de generali, granițe şi repere. Pe el fă-l a fi constant, tu fii imprevizibil chiar pentru propriile-ți aşteptări.

În luptă, permanent fii flexibil şi curgător, iară pe oponentul tău fă-l a fi rigid şi neîngăduitor. Irită-l, iară tu fii din ce în ce mai senin. Fă-l să-i pese de moarte, tu sfideaz-o. Fixează-i atenția pe ținte mari şi fă-i mintea preocupată doar de victorie. Distrage-i prezența de la

amănunte şi fă-l atent la forme-iluzii. Tu îmbracă-te în tăcere şi nemişcare, iară pe el, din toate rărunchiurile fă-l să tremure de spaimă şi furie. Tu taci când el disperă şi încalcă orice convenție şi etichetă a unei lumi rigidizate în formă. Tu închide pleoapele când el se aruncă decisiv spre tine din toată-i convingerea şi mişcă-te subtil, că nimeni nu se poate opune sau să învingă ceva ce nu există. Învinge-ți adversarul cu propriile-şi nepriceperi. Iar tu … tu doar aşteaptă-i prea-plinul, şi dintr-o singură mişcare, umple-l de multul a ceea ce vroia să obțină de la tine.

rigide morale

De-a lungul timpului, în arta katanei, şcolile tradiționale de sabie au instaurat războinicilor o obligatorie şi strictă etichetă, necesară obținerii unei etici şi morale folositoare bunului curs al societății şi omului. Şi aşa, mai toți marii spadasini sunt educați şi călițI în a respecta cereasca dogmă şi pământeasca lege. Tot acest efort e necesar a aduce războinicul să trăiască, să respecte şi să împlinească disciplina, înalta educație, rafinamentul, echilibrul şi perfecțiunea oricărui gest. Fără de aceste norme şi fără de acest exercițiu, un veritabil războinic nu are menire. Aceasta e calea războinicului - ceremonia, ritualul, consecvența, severitatea - obiceiuri ce fac ca sângele unui spadasin să nu lâncezească şi să vegheze la buna împlinire a dogmelor şi legilor, fără discriminare şi fără de tăgadă. Aşadară, atâta timp cât pacea va domni, armonizează-te şi nu ieşi în evidență, împlineşte ceea ce şi alții împlinesc la fel, că viața şi poporul nu apreciază pe cei ce le tulbură curgerea, continuitatea şi permanența.

Însă există zile şi ani când dogma şi legea sunt eclipsate de clipa luptei ori a războiului. Atunci toate cele ce sunt lumeşti devin rigide

în fața morții. Ritualurile, normele, ceremoniile, toate vor încremeni, vor păli şi vor fi eclipsate de unicul principiu ce domină conflictul şi războiul. E haosul prietene, şi viu va rămâne doar acela ce are inițierea şi ştiința de a fi continuu viu, chiar când în jurul lui semenii seamnănă fără de frică şi judecată crimă şi moarte. Fii non-conformist, neconvențional, şocând prin ceea ce faci şi eşti. Foloseşte-te de rigiditatea eticii şi moralei războinicilor crescuți şi educați în zilele păcii, lipsiți de simțul permanenței şi unicității vieții. Învață de la moarte, că mersul ei e permanent neaşteptat, disprețuitor şi năpraznic. Învață să fii la fel de fulgerător şi purtător de frică ca moartea.

şi moartea e un joc

Orice războinic neiniţiat cade pradă intimidării în faţa morţii. Când o simţi pe şira spinării, orice învăţătură e anulată de lipsa experienţei şi exerciţiului în pragul acestui moment fundamental al oricărui războinic. Puţini spadasini pot depăşi rigiditatea şi starea de de confuzie ce apare atunci când simţi fiorul morţii curgându-ţi prin vene. Adevărat că presimţirea morţii ucide mai repede decât moartea însăşi.

În faţa morţii, maestrul tău de sabie seamănă mai degrabă cu un ghiduş, cu un impecabil saltimbanc, pornit a răsturna orice convenţie. Aşa se face că de fiecare dată când adversarul lui se închide, el se deschide. Când adversarul se deschide, el arată neglijenţă. Când adversarul e serios, el e meschin. Şi toate acestea le face doar pentru a-şi împlini un singur scop … distragerea adversarului de la ceea ce în mod natural el trebuie să împlinească în faţa morţii – adică să se golească şi să taie golul ce-l precede.

Dezarmează-i mintea, înaintea ca ea să te învingă. Fă ca lucrurile şi faptele complicate, simple să fie pentru tine. Răstoarnă-i reperele, constantele, obişnințele, regulile, cutumele, consensualitățile şi adu-l în preajma confuziei. Doar aşa poți slăbi ceea ce invincibil şi puternic se arată la prima vedere. Învață de la moarte că ea e cinicul saltimbanc al ăstei lumi.

mizuno (ca apa)

Arta katanei e o artă fragilă şi asta se datorează faptului că mai toți spadasinii tind să facă ceea ce exemplar au învățat. Ori, în sublima artă a katanei, nimic nu se cade a fi repetabilitate. Arta katanei, pentru maestrul tău de sabie, înseamnă a face ceea ce obligatoriu incumbă circumstanța trăită. Pentru el, substanța artei, în expresie corporală, mentală şi spirituală, se traduce prin transducție. Ea e temelia formei şi fondului artei de a lupta cu sabia. Din ăst pivot, izvorăşte întreaga-i mişcare şi putere de pătrundere a lumii.

Fii ca apa, fii mizuno. Fii natural şi curgător; limpede, cristalin şi rece; fii flexibil, transmutabil şi fără de efort. Transformă rezistența în mişcare rotundă şi ocoleşte, înglobează tot ceea ce dârz ți se împotriveşte. Aruncă-te cu forța şi viteza unui uriaş tsunami asupra a tot ce te stăvileşte. Îngheață brusc când vremurile cad reci şi dezgheață dând viață atunci când anotimpul şi soarele prielnic se arată. Fii ca apa, aşează-te umil în cele mai adânci găvane, că n-ai ce pierde şi dintr-un astfel de loc cu siguranță vei fi mai câştigat acum şi în timp. Învață că apa înainte de toate e umilință şi nu vanitate, e coborâre şi nu urcare, e revărsare şi nu acumulare. Învață prietene să fii ca apa.

A DOUA CARTE (vol.2)
egoiste paravane tăceri

cine cui i-o trage

Retras, ascuns în paravane de umbră şi mister, de multe ori mă surprind prin puținul de mişcare aruncat în alba caligrafie a colilor de hârtie. În schimb ceea ce nu mă mai surprinde e cotidianul.

Chiar, ce e cotidianul? Cotidianul e un continuu periplu prin infamie, nemiloşenie, capriciu, slăbiciune ori necenzurate dorințe. Cotidianul e o întreagă de-a valma şi de-a-ndoaselea îngrămădire de situații şi probleme, conjuncturi nesățioase, dezarmante şi dezamăgitoare. Cotidianul e o deşănțată viclenie, o nestăvilită pohtă a pohtelor şi peste toate acestea domneşte invariabil cohorta de râgâitori. Cotidianul nu e decât un joc scabros ce funcționează după singura regulă a jocului: cine pe cine încalecă sau mai pe româneşte … cine cui i-o trage.

Ascuns în egoiste paravane tăceri, vreau ca prin necuvinte să-ți şoptesc că în această mare de gol şi nimic sacru, mai există şi viață. Că din când în când mai există şi oameni, şi că idealul armoniei e

expresia supremei arte a compromisului … a compromisului celor puternici şi frumoşi, a celor tăcuți şi umili, puțini din păcate pentru o lume atât de cotidianizată.

Cu ce te pot surprinde eu? Cu puținul de mişcare şi cu certitudinea că nu-i deloc greu sau imposibil să atingi fericirea şi mântuirea. Că pacea şi iubirea, că prosperitatea şi morala, că legea şi armonia sunt o instanță periculoasă doar pentru cei născuți egoişti. Prietene, premisa trăirii în adevăr e însuşi adevărul. Însă te mai întreb încă o dată: eşti tu oare pregătit de a trăi alături de el? Ori laşi ca adevărul să trăiască alături de tine?

antrenează-te în trup, minte şi suflet

În arta katanei, pe cât de mulți menestreli sunt, pe atât de multe metode de antrenament există. Fiece şcoală şi-a creat o proprie tradiție în a enunța calea prin care războinicii lor ajung la dorita desăvârşire şi înalta măiestrie. Şi uite aşa te laşi purtat în fluxul de învățătură şi energii milenare. Doar că, după ani şi ani de discipolat, încă te vei găsi ancorat şi preocupat de a studia cât mai multe din scrisele şi secretele luptei cu sabia.

Nu ştiu de ce, dar mai toți războinicii, cu stupoare află că mai toate metodele folosite de şcolile de sabie, au un major procent de relativitate, atunci când e vorba despre reala eficiență în lupta pe viață şi pe moarte. Da, în fața vieții şi morții, mai toate modelele de pregătire analitice ori sintetice, interne sau externe, încă păstrează o doză suficientă de nerealism, nerealism ce emană dintr-un grosier care mie momentan îmi scapă.

Pentru veritabilul maestrul de sabie, demult nu mai există toată această zgomotoasă lume aplecată spre prețiozitatea doctrinei. Acum, maestrul tău e mult mai atent la fapte şi lucruri pe care în mod normal cu toții le ignorăm. E mai atent la anotimpuri, la conjunctura şi curgerea fundamentalelor elemente, atent la jocul schimbării şi transmutării, atent la energiile creației şi cele de

susținere. Atent la jocul imuabilelor loje, atent la limbajul şi tempoul trupului, minții şi sufletului, maestrul tău alege idealul moment când fiece corp în parte se lasă a fi antrenat şi odihnit. Jucând în lumini şi umbre, veritabilul maestru de sabie cunoaşte calea trupului, cunoaşte calea minții şi cunoaşte calea sufletului.

Prietene, antrenează-te în trup, minte şi suflet pentru că în arta katanei încă nu s-a consolidat o regulă pentru cei ce sunt a fi învingători. Dogme, credințe, reguli şi legi există doar pentru cei ce vor a urma succesul celor ce infinit sunt nişte învingători.

discipol şi maestru

Maestrul şi discipolul lui sunt doi oameni care privesc din locuri diametral opuse către acelaşi loc al aspirației. Maestrul şi discipolul nu sunt doi oameni obişnuiți, cu deprinderi şi apucături obişnuite cotidienei vieți. Năzuințele şi nevoințele celor doi nu țin de exercițiul comun al alegerii modului de a trăi. Viața lor e o disciplină în sensul ei cel mai real şi reprezintă limita înțelegerii şi manifestării omului.

Întâlnirea dintre un discipol şi maestrul lui se împlineşte numai sub semnul providenței, unificarea realizându-se abia atunci când discipolul este pregătit pentru dascălul lui, maestrul nefăcând evidenți paşi de întâmpinare în acest sens. Da, maestrului nu-i şade bine în a-şi căuta discipolul şi mai ales de a face eforturi spre a-l îndrepta spre Cale. El doar aşteaptă clipa când inima lui poate să fuzioneze cu cea a discipolului. Doar aşa se crează premisa limbajului ancestral al iubirii şi desăvârşirii, atât de necesar conviețuirii într-o astfel de disciplină atât de severă.

Moderna viață şi anotimpul lumii sub care ne trăim clipele au făcut să se piardă mult din această aromă subtilă a vieții numită discipolat. S-a pierdut mult din sensul acestei căi şi alegeri, s-a pierdut mult din adâncimea acestei alchimii care se naşte între doi oameni unici ce instinctiv s-au găsit unul pe celălalt. Această fundamentală trăire ține de o rigoare, de o morală neinfestată de stufoasele reguli şi dogme austere ce pot ucide frumosul din cei doi. Disciplina se cuvine a asigura un maxim de integritate a ființei, bazat

pe buna conviețuire şi buna guvernare individuală, ce rezidă din educarea firescului. Arta de a te păstra în învățătură ține de o fascinantă autodisciplinare fizică, mentală şi spirituală, iară temelia acestei discipline e sinceritatea, dreptatea şi adevărul, adică absența falsului.

Apoi, etica discipolatului nu este una a impunerii, a restricționării şi sancționării ci e una a dezvoltării acuității bunului-simț şi a unui acut simț al actului ruşinii în cazul lipsei de izbândă a exercițiului corect. Morala acestei austere discipline se cade a se ține departe de individualitate, de religiozitate, de mecanica impunerii comuniunii, niciuna din ele fiind mai presus de virtutea sincerității, dreptății şi adevărului. În clipa când aceşti piloni ai disciplinei dispar, ambiguitatea dizolvă virtuțile maestrului şi discipolului: adică integritatea, perseverența, onestitatea, loialitatea şi disciplina.

Fii pregătit a fi! A fi discipol, a fi maestru!

minte clară, mişcări sincere

Într-o bună zi am fost întrebat de un bun spadasin: … *maitre, care e esența artei predate de tine, care e secretul ei ?* I-am răspuns sec că în arta katanei chiar că nu există secrete. Ştiu că l-am dezamăgit, însă niciodată nu am încercat să-mi mint războinicii. Vezi tu prietene, majoritatea spadasinilor sunt mânați de formale credințe în ale alchimiei şi chiar au încredere în forma alchimiei, de multe ori forma ei dându-le puteri nemărginite. Însă în ultima realitate desenată de marele univers, acestă „formă" nu există … şi dacă ea există, chiar că minciună e şi multă moarte se numeşte. Formele alchimiei şi luptei există doar în mințile unora din simplu motiv că aşa e mai uşor să nu eşuezi acolo unde de regulă cei mulți naufragiază invariabil. Prietene, până când alchimia ta, până când mişcarea ta nu se va naşte din adâncul tău, adică din ascunsa-ți recunoştință, în veci nu vei putea fi un veritabil luptător de sabie.

Ceea ce poate transmite maestrul tău de sabie e doar orala tradiție a strămoşilor şi anticilor, tradiție ascunsă în încifrate chei precum adevărul, sinceritatea, recunoştința şi devoțiunea, spuse tare şi elocvent prin cele patru atribute ale luptătorului de sabie: incoruptibilitatea, suplețea, vacuumitatea şi cursivitatea. De fapt, dacă stau şi mă gândesc bine, adânca alchimie în arta katanei se poate condensa în câteva cuvinte cu adevărat eliberatoare: … *evită*

să fii ceea ce-ți închipui că eşti şi fii ceea ce eşti. Apoi, înțelegând puținul, înțelegi totul.

Însă întotdeauna cuvintele înălțătoare se cade de a fi urmate de o metodă care să te aducă în preajma desăvârşirii. Care e metoda ce te duce la o astfel de desăvârşire în arta katanei? Simplu … pentru maestrul tău de sabie întreaga alchimie se închide în … ***minte clară, mişcări sincere***. Aceasta e uitata şi desăvârşita alchimie a inimii purpurii, dată în dar omului de către zei.

puterea de a fi

… puțini spadasini înțeleg pe deplin acest îndemn al maestrului de sabie. *Puterea de a fi* chiar că nu trebuie confundată cu, de exemplu, *convingerea de a fi*. *A fi* nu e o convicțiune şi nici măcar o putere în sensul vulgar de a o înțelege. *A f*i e o rațiune, un temei … e interioara voce care îl leagă pe om de Cer şi Pământ. *A fi* e un canon, însemnând găsirea priceperii subtile a irepetabilității, imutabilității şi unicității. Iară *a fi în putere*, însemnează a te păstra mereu aproape de aceste trei mari virtuți ale veritabilului luptător de sabie.

Chiar dacă cei mai mulți maeştri de sabie vorbesc la superlativ de necesitatea tehnicii şi tacticii, într-o luptă, rareori tehnica sau tactica ori calitățile antrenate cu sârg îți pot dovedi un profit în fața puternicilor şi decisivilor adversari pe care îi întâlneşti. Victoriile prietene, nu provin din superioritatea şcolilor urmate ori din niscai învățătură a unor maeştri marcați de gradele cu care se autoflagelează, ci tocmai din urmarea propriului temei.

Prietene, nu împumuta nimic de la nimeni, nu copia succesul irepetabil al altora şi nu te lăsa inspirat de izbânda vremelnică a altor

războinici. Urmează-te în *puterea de a fi*, deschide ochiul spre *puterea de a fi*. Doar aşa poți aduce aprecierea ta, recunoştința ta universului, şi doar aşa poți pătrunde adânc în ceea ce maestrul tău de sabie zilnic îți şopteşte … ***urmează puterea de a fi***!

nevăzutul în arta katanei

Închipuie-ți măcar pentru o clipă că ceea ce mintea ta nu poate cuprinde, poate să existe. Închipuie-ți măcar pentru o clipă că există şi un altfel de nivel al artei pe care o urmezi. Închipuie-ți măcar pentru o clipă că există oameni care cunosc ce e desăvârşirea şi că tot acest efort nu e unul în zadar pentru toți acei răbdători. Important e să conştientizezi că există un văzut şi un nevăzut în mai toate lucrurile şi faptele lumii. Cum poți atinge acest nevăzut, cum poți atinge această alchimie a inimii purpurii? Ei bine …

… ei bine pentru maestrul tău de sabie, acum de mult nu mai există tehnici şi principii imaculate, curate, care merită a fi aplicate ad litteram în luptă şi antrenament. Însă ca discipol şi neofit ce eşti, e important a le studia la început separat, după o metodă bine definită. Atât timp cât exercițiul tău se apleacă asupra bazelor artei studiate, e important să înțelegi şi să cunoşti diferența şi particularitatea principiilor ce animă văzutul din arta katanei. De fapt, existența şi exersarea acestor principii au ca unic scop atingerea spre finalul devenirii şi dobândirii, a stării de experiență transformatoare, în care luptătorul nu mai e interesat de aplicarea şi aplicabilitatea în luptă şi antrenament, a principiilor în starea lor

pură. Spre final, fiecare războinic e mai mult absorbit de găsirea acelei fluidități, claritățiși frumusețiа joncțiunii, a unității principiilor, păşind spre un spațiu al nevăzutului din arta katanei. Vorbesc acum despre cei 9 mari stâlpi ai artei, care împreună formează marea colonadă a alchimiei inimii purpurii, expresia lor nefiind decât una dintre supremele şi fascinantele metode de abordare şi adorare a lui Dumnezeu şi a totului creat de acesta.

În poveştile ce vor urma, voi cuvânta pe îndelete despre nevăzutul din arta katanei. Voi povesti despre ceea ce mulți ştiu … dar nu mai cunosc, teoretizează dar nu mai aprofundează, exersează dar nu mai dobândesc. Şi toată această opinteală are o singură pricină … nepătrunderea chipului nevăzutului din arta katanei.

primul pilon al artei

Într-un fel sau altul, majoritatea, deştepți sau mediocri, eruditi sau diletanți, înalți sau pitici, bărbați sau femei, cu toții suntem preocupați a şti şi a cunoaşte despre bine şi rău, corect şi greşit, frumos şi urât, lumină şi întuneric. Însă pentru veritabilul tău maestru de sabie, o astfel de preocupare nu are niciun folos. Ultima Realitate, spațiul spre care orice războinic tinde, nu e unul al judecăților separatoare şi al reflectării. Ultima Realitate e spațiul unde păşesc doar cei ce au puterea de a se extrage din astă orizontală lume şi exersează plenar arta de a fi.

Trăim într-o lume dominată de o cutumă înțelegere a binelui şi răului, a frumosului şi urâtului, a corectitudinii şi greşelii, a luminii şi întunericului. În fapt, adevărul unitar al faptelor şi lucrurilor, omul îl împarte în două dimensiuni-stăruințe: alegerea între … ***a fi*** şi ***… a nu fi***. Da, ne împărțim simplist, vulgar între … a fi bun sau a nu fi; a fi frumos sau a nu fi; a fi corect sau a nu fi. Prietene, binele şi implicit absența lui, prin însăşi reflectarea noțiunii de bine, a dus la o iremediabilă apariție a răului şi a colateralelor atribute cum ar fi: urâtul, falsul, greşitul, întunericul, s.a.m.d.

După cum am spus, războinicul nu se cade a fi preocupat de a cunoaşte binele sau răul, cum nici măcar atingerea adevărului absolut nu se cade a fi în preocuparea sa. Războinicului, metoda şi tradiția i-au dezvăluit că oamenilor nu le este străină capacitatea de a

discerne între bine şi rău, între frumos şi urât, între corect şi greşit. Însă oamenilor, mulțimilor, mereu li se va părea cumplit de plictisitor şi obositor de a acționa în permanență în corelație cu noțiunea de bine, de frumos, de corect, de luminos. A fi, pentru ei, de cele mai multe ori însemnează … *a nu fi*.

Prietene, alegerea de a nu fi e mai la îndemână, e facilă, e atractivă, e chiar amuzantă! Binele şi a fi sunt două noțiuni cumplit de plictisitoare, istovitoare, insipide, inodore şi incolore pentru orice om din popor care nu urmează o metodă şi o tradiție. Aşa că, prietene, … e imatur să-ți iroseşti energiile încercând să aduci lumea pe calea cea bună, iară de vei încerca o astfel de alegere, ei oricum o vor trata cu dispreț sau în cel mai bun caz te vor trata cu amuzament.

Primul stâlp al învățăturii în arta katanei nu constă în a evita a nu fi bun, a nu fi frumos, a nu fi corect, a nu fi fals, ci constă în disciplinarea trupului, minții şi sufletului de a lucra în … esența a ceea ce eşti, sau cum maestrului tău de sabie în place a spune … a fi **GENDŌ**.

Şi ar mai fi ceva ce sincer vreau să te învăț. Dacă până acum adevărații spadasini erau împinşi a se desăvârşi prin riguroasa disciplină, curajul neasemuit şi ascunsa frică de a fi desconsiderat de societate în armonie cu simțul acut al ruşinii în caz de nereuşită, acum desăvârşitul luptător de sabie se cade a-şi construi citadela pe un altfel de calapod al ființei. Acesta e calapodul păcii şi iubirii. Prietene, Ultima Realitate nu e un spațiu al curajului, al impecabilității, al sfințeniei. E un spațiu unde se pătrunde simplu, natural şi firesc după ce ai dobândit în astă lume goliciunea minții, pacea şi iubirea.

al doilea pilon în arta katanei

Există o geometrie invariabilă în arta mânurii katanei. E geometria sacră, având ca repere cele 4 mari cardinale: Estul, Vestul, Nordul şi Sudul, fiece cardinal fiind o lovitură, fiece întoarcere o curgere către izvorul mişcării. În ăst fel urmezi invariabil cele 4 mari redobândiri şi recunoştințe aduse ***Totalității, Memoriei, Naturii şi Omului***. Aceasta e coloana vertebrală a simplului sacru din fiece om.

Doar că, înainte de a aduce recunoştință urmând sacra geometrie, necesar e ca războinicul să se recunoască, adică să se redobândească. Redobândindu-te, reconsolidându-ți ființa prin revelarea locului şi menirii în acest infinit cosmos, cu adevărat poți trăi viu magnitudinea transcenderii ca ființă renăscută a doua oară din vie suflare. Redobândirea şi recunoştința, înainte de toate, sunt o tăiere adâncă, o continuă curbă mişcare dinspre exterior spre interior, dinspre înalt spre abis, dinspre contact spre control şi proiectare, iară pentru maestrul tău de sabie finalul recunoştinței e pasul total de la utopie la esență. De aceea, astă trăire a mai fost numită şi tăierea celor patru cardinale şi e precursoarea următorului principiu din arta katanei - ***pătrunderea***.

Prietene, recunoştința e adânca înțelegere pătrunsă de armonie, pace şi iubire. De nu te contopeşti cu acest pilon al alchimiei inimii purpuri, măiestria ți se va însingura şi într-un final te vei găsi părăsit, puterea senectuții găsindu-te a fi doar un banal şi egoist povestitor de întâmplări mărețe. Recunoştința e abdicarea războinicului din tronul mândriei şi căderea lui spre virtutea smereniei, pietate doveditoare a păcii şi iubirii dobândite înspre fireasca împlinirea a lucrurilor şi faptelor lumii.

al treilea pilon în arta katanei

Tradiția de până acum în ale luptei cu sabia consideră pătrunderea a fi doar o acțiune care de cele mai multe ori e asimilată cu deplasarea, având terminologie şi având metodă de studiu. Chiar daca in arta katanei pătrunderea e înțeleasă în plan concret ca o înaintare, întâmpinare, avansare, depăşire, distrugere, dezechilibru, în plan metafizic patrunderea e aplecare spre esență. Pătrunderea e pilonul care îți permite să fuzionezi cu orice acțiune şi reacțiune a acestui univers, îți permite să exersezi ceea ce alți numesc a fi … a te contopi cu armonia.

A pătrunde, înainte de toate, înseamnă a respira odată cu adeversarul tău, a-i simți convingerea şi rațiunea născătoare de mişcare. A pătrunde înseamnă să vezi ceea ce adversarul vede cu ochii lui. A pătrunde înseamnă a te aşeza optim şi a face ca orice acțiune să nu mai aibă necesara energie de a te descupăni, de a te dezechilibra şi a te anihila. A pătrunde, în arta katanei, nu se cade a fi

confundată cu deplasarea corpului. A pătrunde înseamnează a-i substitui locul, a-i domina posura şi poziția, a-i influența mişcarea, a fi sub ea când se doreşte a te depăşi şi a fi deasupra ei când se doreşte riposta fermă. A pătrunde, respectând armonia cosmică, înseamnează a păstra linia forțelor şi acțiunilor. Un luptător de sabie când pătrunde nu face decât să urmeze golurile adversarului. Iară pătrunderea nu-şi are rostul şi sensul decât dacă e urmată măcar de o deschidere sau măcar de o întoarcere, acestea din urmă două, modelând cel de-al patrulea pilon din arta katanei.

al patrulea pilon din arta katanei

Nu poți exemplifica armonia dacă nu te deschizi în fața cosmosului şi semenilor tăi. Deschiderea e pătrunderea şi recunoştința adresată sincerității. Deschide … deschide perspective, deschide comunicare, deschide-te în fața adversarului, a convingerii şi a forței lui. Doar în ăst fel vei putea să te aşezi în centrul mişcării, întorcând în favoarea ta orice acțiune şi reacțiune a oricărui sistem.

Întoarce-te să vezi ce vede adversarul, întoarce-te să simți ceea ce animă adversarul tău. Întoarce-te ca să nu te aşezi perpendicular pe orice mişcare şi acțiune, întoarce-te pentru a crea golul atât de necesar unui control desăvârşit ori a unei proiectări. Deschide-te ca să poți deschide, întoarce-te ca să poți întoarce, şi odată împlinită această stăruință, priveşte clar şi aşezat acest hazard.

La început, deschide-te şi întoarce-te spre exterior, ca la sfârşit să ai căderea necesară de a te deschide şi de a te întoarce spre interior, pătrunzând sensul acestei desăvârşiri.

al cincilea pilon din arta katanei

Al cincilea pilon e pilonul de mijloc al întregii alchimii din arta katanei. E filozofia, e transcenderea spadasinului din planul lumesc către tărâmul Ultimei Realități, iară cine nu dobândeşte această sevă, acest nevăzut, departe va fi de desăvârşire.

Văzutul acestei alchimii mulți maeştri o numesc a fi respirația embrionară, şi … nu e o înțelegere a unei mecanici a respirației ca act biologic ori numai ca act spiritual. Această forță e un principiu cu adevărat complex şi l-aş cuprinde în câteva cuvinte plăcute mie: … ***acolo unde e golul, acolo e inima. Unde e inima, acolo e gândul. Unde e gândul, acolo e energia. Unde e energia, e sângele şi convingerea ta***.

În fapt, respirația embrionară ascunde un nevăzut mult mai adânc, greu de pătruns chiar pentru mințile luminate. Aşa cum apare ea denumită în unele tratate de alchimie marțială, e forța care generează mişcare şi viață. E forța izvorâtă din adâncul plex al

cosmosului şi permanent e inspir şi expir, e contracție şi dilatare, e lent sau rapid, e puternic şi slab, e ritm şi curgere. Prin ea, mişcarea şi viața se scurg în inima omului şi tot prin ea se văd anotimpurile, ciclul schimbărilor şi al transformărilor. Astă respirație e Începutul şi Sfârşitul oricărui lucru şi fapt al lumii.

Cum poți pătrunde acest nevăzut? Simplu … dobândind şi controlând Forța Respirației. Dobândind şi controlând curgerea, transformarea şi transmutarea Qi-ului. Dobândind şi controlând sinteza, asimilarea, degradarea și dezasimilarea a tot ceea ce e substanță în lucrul şi fapta acestei vii lumi.

Prietene, respiră odată cu cosmosul … şi Cuvântul lui Dumnezeu ca un ecou va răsuna în tine, pentru că înainte de toate prietene … eşti suflare de viață.

al şaselea pilon din arta katanei

Al şaselea pilon … e al şaselea simț al luptătorului de sabie. E simțul integrat, e pronunțata aplecare spre adânca simțire a cosmosului. E ceea ce anticii şi străbunii aminteau a fi … al treilea ochi. A pătrunde acest nevăzut, se cade a se începe, deosebind şi observând văzutul lucrurilor şi faptelor lumii. Aşează-te şi priveşte limpede şi clar tot ceea ce te coprinde. Prietene, lasă să te pătrundă susurul, culoarea, mirosul, atingerea şi gustul real al vieții, şi nu lăsa ca intelectul să le împuțineze.

Spadasinul, în primul rând trebuie să-şi redobândească finețea, acurateța şi puterea celor cinci simțuri. Se cade a reînvăța a auzi, a privi, a mirosi, a gusta şi a atinge. Redobândirea senzorialității e pasul spre naturala, fireasca şi simpla acțiune a spadasinului, evitând cheltuirea inutilă de gest şi mişcare, folosind ideal, infinitele resurse ale respirației, energiei şi metabolismului totului ce îl cuprinde.

Prietene, nu poți cunoaşte lumea din locul unde comod intelectul s-a instalat, cum chiar că nu poți cunoaşte vremea de-

afară, stând comod în fotoliul de lângă şemineu. Un războinic se cade a păşi plenar afară şi departe de pereții casei sale. Doar aşa vei da posibilitate simțurilor să intre în contact viu cu lumea faptelor şi lucrurilor.

Al şaselea simț e serenitatea, e claritatea, e limpezimea care te aduce mai aproape de tot ceea ce e viu şi vibrează odată cu cosmosul. Al şaselea simț e maturitatea cu care îți părăseşti strâmtoarea doctrinei şi comoditatea judecăților separatoare.

al şaptelea pilon din arta katanei

Mulți alchimişti ai luptei cu sabia au denumit acest pilon a fi pilonul controlului firesc şi desăvârşit. Bazându-se pe cele patru mari îndemânări: forțarea, răsucirea, rotirea şi întinderea, spadasinul are impresia că acest control ține de componenta orizontală a acțiunii şi filozofiei luptei cu sabia.

Pentru maestrul tău de sabie, controlul e doar văzutul din arta katanei. Nevăzutul nu ține de modul cum acționezi asupra mecanicii corpului adversarului, ci constă în fermitatea cu care îți dovedeşti poziția şi prezența. Fermitate înseamnă înainte de toate … acum şi aici. Controlul în realitate e ultima componentă vizibilă a fermității.

Prietene, fermitatea, în alchimia maestrului tău de sabie, însemnează gest, însemnează oprirea sau abaterea adversarului de la intenție şi mişcare. Însemnează îndeajunsa lui inhibare şi tulburare a gestului de a fi şi a libertății de a se mişca. Fermitatea nu e o componentă a pregătirii, a tehnicii sau tacticii în arta katanei. E

vizibila expresie a purificării spadasinului, a integrării matricilor masculine şi feminine în gestica trupului, minții şi sufletului. Fermitatea e dovada păşirii spadasinului în înalta dimensiune a existenței, a Ultimei Realități.

al optulea pilon din arta katanei

De ce nouă şi nu opt? Sau, cine hotărăşte numărul exact al principiilor fundamentale ce animă astă artă? Sincer, … nu cred într-un număr finit al principiilor, dară prietene, cum ne e căutarea, cum ne e aşteptarea, aşa ne e şi răspunsul … finit. Adică, mărginiți de capacitatea filozofică şi introspectivă dar şi de reala relativitate a substanței, a materiei din care e frământat omul.

Al optulea pilon din arta katanei e unul dintre cele mai volatile fluide ale cunoaşterii lucrurilor şi făpturilor lumii. Mulți îl numesc, mulți îl descriu sau îi dau atribute. Eu mă feresc a-l numi. Însă am căderea de a vă povesti despre cum apare el a fi. De multe ori acest „***nenumit***" însemnează împreună, ori la fel de mult însemnează şi virtute. Anticii şi Strămunii s-au grăbit a-i spune … potrivire, ulterior s-au mulțumit a-i spune armonie, iară alchimiştii moderni au crezut de cuviință că i se poate spune a fi undă oscilantă ori undă rezonantă.

Acum, chiar că nu ştiu de ce lumea pune un aşa mare accent pe a denumi şi a caracteriza ceea ce observă, şi tare puțini, da... tare

puțini cheltuie viață şi energie în a trăi plenar. „***Nenumitul***” din alchimia inimii purpurii, e matricea tămăduitoare, e consonanța resuscitatoare, integratoare, unificatoare. E esențial şi atingere. Al optulea pilon al artei, în opt galerii de trăiri şi experiență se împleteşte, pentru că e … Detaşare; e Meditație; e Claritate; e Eliberare; e Control; e Exercițiu; e Disciplină; e Etică. Într-un înțeles … „***nenumitul***” e pilonul ce desemnează metoda, calea către metanoia.

Ce e metanoia în alchimia inimii purpurii? E invitația Trupului şi Sufletului ca Mintea să se vindece de confuzie şi nefericire. Metanoia reprezintă actul prin care omul topeşte conflictele Sinelui şi invită Mintea la o renaştere a ei în alte repere. Metanoia e schimbarea Minții, e vindecarea Omului de păcat, e resurecție, e tămăduire, e schimbarea la chip, e pocăință, e consolidarea chipului, liniştea şi împăcarea omului cu Dumnezeu. E revenirea la dialogul cu Dumnezeu, purtat pe aleile Raiului.

Ce e pentru mine Metanoia? E noul mod de a iubi pe alții şi Cosmosul. E adâncul discernământ izvorât din exercițiul firesc al virtuților şi înțelepciunii. Că pentru mine păcatul şi moartea nu reprezintă decât refuzul omului de a gândi şi a înțelege firescul, naturalul şi simplul lucrurilor şi faptelor ăstei lumi. Pentru mine Metanoia, adică pocaiania, e noua dimensiune a credinței ce are ca temelie Iubirea şi Pacea.

piatra din capul unghiului

Al nouălea pilon în arta katanei e piatra din capul unghiului. Întru ea e zidirea întregii arte, iară ea, pe temelia celor opt piloni, construieşte întreaga alchimie a inimii purpuri. Prietene, viața şi poate înțelepciunea, m-au învățat că acest imens şi rece cosmos nu lasă nimic la întâmplare şi că nimic nu e imposibil de împlinit între tăriile acestor temelii ale faptelor şi lucrurilor lumii. Hazardul prietene, nu e un aleatoriu, e doar respirație. Prin desluşire, am mai învățat că e important să vrei, să aspiri natural, firesc şi simplu, urmând imuabila cale a veşniciei.

Lupta cu sabia şi viața au făcut a mă întâlni cu oameni mari şi oameni mici, cu fapte mari sau fapte mici, cu învățături adânci sau învățături iluzorii, şi din tot acest mers, am dobândit ascunsul faptelor şi lucrurilor lumii, învățând că în lupta cu sabia, e important a sta în Cale, a o urma, nu destinația fiind scopul războinicului, ci însăşi Calea. Apoi, în atât de multele mele întâlniri cu desăvârşiții spadasini, mi s-a dăruit umila învățătură a acestei arte.

Prietene, în arta katanei există un rost pe care se cade a-l dezvălui acum, la finalul învățăturii. Ştiu că pentru foarte mulți victoria e finalul aspirației oricărei lupte, dar mai învață de la mine … că nu întotdeauna victoria e la îndemână şi poate fi uşor de obținut. De cele mai multe ori e mai facil să controlezi acțiunile adversarului şi să-l îndepărtezi de scopul lui inițial. Evită în luptă ceea ce de la început adversarul şi-a dorit ca împlinire a faptelor. Mai învață de la mine că oricât de mic eşti şi oricât de copleşit eşti de forța sau numărul de adversari, există o strategie şi o tehnică care poate descumpăni hotărârea oricărui adversar. Doar trebuie să-i găseşti linia pe care se deschide şi să ataci momentul când orice acțiune împotrivă-ți nu se poate împlini. Şi mai există un ascuns în arta de a lupta cu sabia. Luptă cu orice mijloc care îți stă la îndemână. O astfel de determinare şi abilitate face ca orice temut adversar să cântărească de zece ori fiece acțiune ulterioară. Fii direct, fii hotărât, fii determinat, căci virtutea e cea care merge înaintea faptelor şi lucrurilor ăstei lumi. Prietene, există o putere de a te face văzut sau de nevăzut, de a te face simțit sau de neatins, de a te face puternic sau slab, ori … de a urca şi a coborî, de a ceda şi a împinge. Atinge această desăvârşire urmând Calea Katanei.

ultima poveste

La începutul acestui demers literar, am promis o carte eseu, o carte care să nu epuizeze stăruința de la care am pornit. Dacă a fost o carte uşoară sau grea, reuşită sau nereuşită, asta eu nu am cum să hotărăsc.

Ce pot hotărî eu? Să te apropii de o lume neaoşă, ce te aduce în proxima distanță de adevăr. Citeşte-o cu răbdare, în cumințenie şi în multă aşteptare. Nu te arunca în sentimente şi emoții fugare şi aşteaptă ca ele, cuvintele, să clădească templu de nezdruncinat. Şi nu uita niciodată că orice carte e doar un fragment din tot ceea ce trăieşte maestrul tău de sabie.

Prietene, sabia de oțel în mâna unui maestru desăvârşit, se poate transmuta oricând într-o vorbă sau atingere, într-un gest sau o morală. Viața m-a învățat că în orice luptă pe viață şi pe moarte, nu sabia e cea care ucide. … e omul şi doar omul, că sabia, odată lăsată jos, devine o banală bucată de metal inertă şi lipsită de căldura copleşitoarelor dorințe.

Bunule meu spadasin, priveşte limpede şi clar lumea, şi de la ea vei învăța ce înseamnă viața, lucrurile şi faptele ei. Priveşte viezurele cum desăvârşit se apără, priveşte impunătoarea prezență a leului, priveşte la cât de lin şi în ample cercuri zboară vulturii cerului, priveşte la cât de determinat e puiul de hienă şi la cât de multă fidelitate trăieşte câinele. Priveşte în ochiul de viață al tuturor viețuitoarelor şi cu siguranță vei avea câte ceva de învățat. Priveşte în substanța lucrurilor şi faptelor şi cu siguranță vei dobândi desăvârşirea.

Prietene, omul e unica ființă în chip, care are privilegiul de a trăi frumosul şi … de a-l privi. Priveşte prietene … că nu oricine îl vede!

dan.ene
31.octombrie.2010
Piatra Neamț